

saaledes, at det kun kommer til at koste 15 Dre. Ved større Beløb bliver naturligvis Forskjellen noget mindre, men den bliver altid meget betydelig. Hvis man f. Ex. vil afsende et Beløb af 15,000 Kr., har man for de første 200 Kr. efter Lovforslaget at betale 10 Dre, og for de resterende 14,800 Kr. endvidere 370 Dre, altsaa tilsammen 380 Dre, og disse 15,000 Kr. kan man i udenlandske Selskaber forsikre mod et Gebyr af 225 Dre for Pengebrev; derimod er det for Effetter, altsaa Obligationer, Aktier o. s. v. væsentlig billigere, nemlig i Udlandet kun 150 Dre for en Værdi af 15,000 Kr. Smidlertid er det ganske vist, at Lovforslaget berettiger fuldstændig Postvæsenet til at nedsætte Taxten, idet de 5 Dre kun er et Maximum. Jeg har dog troet at burde gjøre opmærksom derpaa, for at man kan tage det behørlige Hensyn dertil i sin Tid og søge nærmere Oplysninger, som jeg forøvrigt er i Stand til at give. Naar man nu ser hen til Lovforslagets § 3, har den jo den Fordel, at den stiller Forholdet aldeles klart med Hensyn til, hvor Ansvarret er. Det fremgaar deraf ganske klart, at det er Regjeringens Hensigt, at Postvæsenets Ansvar ophører med Hensyn til Forsendelser til Udlandet i det Dieblit, hvor Pengebrevet er afleveret til det fremmede Postvæsen ved Grænsen. Om dette Punkt har der været forskjellige Meninger i Udvalget, og der er derfor fremkommet et Flertals- og et Mindretalsforslag. Med Hensyn til Flertalsforslaget kan jeg for mit Vedkommende ganske være enig med, hvad den ærede Taler for dette Flertal (Schlegel) igaar udtalte, forsaavidt det angaar, at Loven bør være klar og vel forstaaelig paa dette Punkt, saa der ikke maa kunne være nogen som helst Misforstaaelse med Hensyn til, hvor Ansvarret hviler. Derimod kan jeg ikke være enig med Flertallet i dets Vædringsforslag; thi det forekommer mig, naar jeg skal se praktisk paa Sagen, som i Grunden betydningsløst. Det vil nemlig stille sig saaledes, at naar en Mand har et større Beløb at sende bort til Udlandet, det være sig Penge, Papirer eller hvad som helst, har han altsaa efter Loven, selv om Vædringsforslaget bliver tilspøjet, Valget imellem at forsikre Beløbet saaledes, at han veed, at han under alle Omstændigheder kan faae Erstatning derfor, hvis han lider noget som helst Tab under Forsendelsen, eller at affende det uden videre her og stole paa, efter Flertallets Forslag, at Regjeringen vil gjøre sit bedste Mulige for at staa ham det tabte Beløb tilbage. Jeg tvivler naturligvis ikke paa, at Regjeringen vil gjøre det bedste Mulige, men dermed er det ikke givet, at de bedste mulige Bestræbelser

vilde føre til et heldigt Resultat, og naar man kun har Valget mellem disse to Dele, er det min Overbevisning, at dette Valg ikke kan være tvivlsomt. Man vil vælge det Første, man vil forsikre sit Beløb, fordi man veed, at paa den Maade er man ganske sikker. Hvad Mindretallets Forslag angaar, skal jeg erklære mig ganske enig med den Tante, som ligger til Grund derfor, nemlig at det danske Postvæsen bør have Ansvarret for Forsendelsen, lige til Brevet eller Pakken er afleveret til Adressaten i Udlandet, men derimod kan jeg ikke tiltræde Forslaget, som det er stillet, thi det gaar ud paa, at det 5te Stykke i § 3 skal gaa aldeles ud. Der vil da aldeles ikke komme til at staa Noget som helst i Loven om, hvor Ansvarret hviler, hvis der sker noget Tab og det anser jeg for at være uheldigt. Den ærede Forslagsstiller hittede ganske vist igaar, at efter den nu bestaaende Lov af 1871 var det for ham ikke tvivlsomt, at Regjeringen maatte være ansvarlig, indtil Afleveringen havde fundet Sted til den rette Modtager, men vi have paa den anden Side en Erklæring fra Regjeringen i Motiverne, som gaar ud paa, at man hidtil har forstaaet og mener, at det er den rette Maade at forstaa Loven paa, at Ansvarret hører op i det Dieblit, Brevet paa Grænsen er afleveret til det fremmede Postvæsen. Jeg skal naturligvis ikke inblade mig paa en juridisk Under søgelse af dette Punkt; det formaar jeg ikke, men jeg skal imidlertid dog henlede Opmærksomheden paa, at naar to saadanne Meninger staa ligeoverfor hinanden, er det givet, at Affænderen maa være aldeles forberedt paa en Proces; thi bliver et Brev borte eller der forekommer Tab paa anden Maade, ja, saa vil naturligvis Postvæsenet sige: Nei, vi ere ikke pligtige til at erstatte det, og om jeg saa siger ti Gange det Modsatte, bliver det til en Proces, og hvad Udsaldet af denne bliver, ja, det er naturligvis altid meget tvivlsomt. Der staaar, saa vidt jeg erindrer, i Motiverne her i Loven, at Postvæsenet vel er forpligtet til rette Aflevering, men hvad er rette Aflevering. Ja, vi forstaa det saaledes, at det er Aflevering til den, til hvem Brevet er adresseret; men naar nu Postvæsenet paastaar: „Nei, vi forstaa det saaledes, at den rette Modtager af Breve, der gaa til Udlandet, er det første fremmede Postvæsen, vi have at gjøre med, thi vi have ikke og kunne ikke have Noget som helst at gjøre med Aflevering paa fremmede Steder.“ — Iaa er det dog vist høist tvivlsomt, hvilket Resultat Domstolene ville komme til. Altsaa, her staaar man som Afsender atter mellem det Valg at forsikre eller at udspætte sig for Proces; dette Valg er heller ikke tvivlsomt,